

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15600/2024
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Комрад“ Врање, чији је пуномоћник Владо Вуковић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Драган Стојановић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1601/23 од 22.04.2024. године, у седници одржаној 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1601/23 од 22.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1601/23 од 22.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1973/17 од 04.08.2022. године, која је исправљена решењем истог суда под истим бројем од 06.06.2023. године, ставом првим изреке, одржан је на снази у целости закључак јавног извршитеља Станка Филиповића ИВК 4338/13 од 27.12.2013. године за пружене комуналне услуге за износ главног дуга за период од 28.02.2009. године до 31.10.2010. године у укупном износу од 39.463,47 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе по рачуну, почев од 10-ог у месецу за претходни месец па до коначне исплате, као и у погледу трошкова извршења јавног извршитеља у износу од 4.187,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 89.478,54 динара, са законском затезном каматом на износ од 81.000,00 динара почев од извршности одлуке па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1601/23 од 22.04.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно

дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Предмет тужбеног захтева у овој парници је потраживање накнаде за испоручену комуналну услугу према туженом као кориснику, па с обзиром на начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равносправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужени у ревизији тврдњом о томе да му је тужилац фактурисао комуналну услугу изношења смећа за три објекта, иако је реч о једном објекту за коју је имао обавезу плаћања накнаде, заправо оспорава утврђено чињенично стање, што није законом прописан разлог за изјављивање посебне ревизије. При том, сагласно општем акту тужиоца као комуналног предузећа, као и Закону о комуналним делатностима, корисници имају обавезу да пријаве сваку промену која утиче на њихов међусобни однос, због чега ни у случају прихватања одлучивања о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, не би дошло до другачијег и повољнијег исхода спора за туженог код утврђена да у периоду на који се односи тужиочево потраживање, тужени промену није пријавио.

С обзиром изнето, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење на основу веродостојне исправе којим је овај поступак отпочео, поднет је 23.12.2013. године. Вредност предмета спора је 39.463,47 динара, што према средњем курсу на дан 23.12.2013. године износи 343,95 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, ради се о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**